

MAANDBLAD VAN „OUD-UTRECHT”

VEREENIGING TOT BEOEFENING EN TOT VERSPREIDING VAN
DE KENNIS DER GESCHIEDENIS VAN UTRECHT EN OMSTREKEN

1 NOVEMBER
1941

ONDER REDACTIE VAN:
G. A. EVERS

16^e JAARGANG
N° 11

UITGAVE DER VEREENIGING. ADRES: VAN SPEIJKSTRAAT 20

OOGGETUIGEN VAN OUD-UTRECHTSCHER KERMISSEN.

I.

De Utrechtsche kermissen genoten in vroegere eeuwen een groote vermaardheid in den lande. Vóór 1614, toen de jaarmarkten en kermissen in de Utrechtsche samenleving nog zelfstandige grootheden met een eigen karakter waren, maakten beide deelen van het later tot één samengesmolten kermiswezen in tegenovergestelde richting een ontwikkelingsgang door: naarmate het economische belang der jaarmarkten als handelsinstituut verminderde, nam de faam der Utrechtsche kermissen als volksvermakelijkheid toe. Onder invloed der Reformatie waren de talrijke buurt-kermissen, als zijnde van kerkelijk-Katholieken oorsprong, opgeheven, in naam althans. Maar het bloed der Utrechtsche buurtkermisklanten bleef nog lang kruipen, waar het niet meer mocht gaan. In 1614 was de Januari-jaarmarkt verlegd naar Juli en werd zij samengesmolten met de meest populaire Utrechtsche buurtkermis, de Magdalenen-kermis. Sedert dat jaar, tot 1914 toe, heeft Utrecht jaarlijks maar één kermis gekend, die half Juli begon en drie weken duurde.

Deze kermis, die veel bezoekers van buiten de stad trok, moet in den loop der tijden door honderdduizenden feestende menschen zijn bezocht en door evenzoovele oogenparen zijn aanschouwd. Maar van de zéér velen, die zich tot kermishouden te Utrecht gevoeld hebben, zijn slechts zéér weinigen ertoe overgegaan hun kermiservaringen aan het papier toe te vertrouwen. Bedroevend weinig althans is ervan voor het nageslacht behouden gebleven. Wat men uit archiefstukken — notulen gedeputeerde staten, vroedschapsresoluties, adviezen van de commissie voor de jaarmarkt, rekeningen van de aalmoezenierskamer enz. — omtrent de Utrechtsche kermissen te weten kan komen, geeft wel een opgave van feitelijke gegevens omtrent data en plaatsen, waar de kermis in Utrecht gehouden werd en omtrent groepen van kermisgasten, die dan eens wel en dan weer niet geweerd werden, maar geen indruk van hoe het op deze Utrechtsche volksfeesten eigenlijk toeging. Gaat men te rade met geschriften, die in hun titel de Utrechtsche kermis vermelden of waarin de Utrechtsche kermis een

hoofdrol heet te vervullen, dan eerst recht komt men van een koude kermis thuis. Het in druk verschenen tooneelstukje, dat ter gelegenheid van het Vredescongres tijdens de kermis van het jaar 1712 werd opgevoerd — *La Kermesse ou Foire d'Utrecht* Comedie par Mr. R., joiée au Congrès d'Utrecht le 23 Juillet l'an 1712 à Amsterdam, chez Henri Schelte 1714 — is op elke andere Nederlandsche kermis van toepassing en ware het congres niet in Utrecht, maar elders gehouden, dan had, haast zonder eenige inhoudswijziging, het zoutelooze geestesproduct van den heer R(ober)t waarschijnlijk wel *La Kermesse ou Foire d'Elders* geheeten en zouden alleen de opdracht „aux Vénérables Bourguemaîtres et Sénateurs d'Utrecht” en de mededeeling „La scène est à Utrecht”, eenigszins anders geluid hebben. Dat brandewijn en poffers de koopwaren waren, die op de kermissen het meeste geld in het laadje plachten te brengen, dat de „cabanes Gaufrrières les rendez-vous de tous les petits maîtres” waren en dat tijdens de kermissen „la plus part des filles sont souvent long tems le plongeon sans remonter sur l'eau”, dit zullen waarlijk geen uitsluitend *Utrechtsche* kermis-verschijnselen zijn geweest! Ook een in 1798 verschenen roman: „*De Reis naar Utrecht.*” Eene Nederlandsche Geschiedenis, (Niet vertaald. Te Amsteldam bij Pieter Johannes Uylenbroek 1798) waarin beschreven wordt een uitstapje van een Amsterdamsch echtpaar met hun dochter Coosje naar Utrecht om aldaar „het vermaak der kermis bij te wonen”, maakt nauwelijks melding van de kermis zelve, laat staan van wat er te zien en te genieten viel en men krijgt sterk den indruk, dat door den schrijver de reis speciaal naar de „ydelheid en het lichtzinnig gewemel” der *Utrechtsche* kermis werd gedirigeerd, omdat nu eenmaal de *Utrechtsche* kermis „eene der voornaamste jaarmarkten in ons land” was.

Tot op zekere hoogte helpen *na* 1747 de kermis-advertenties in de *Utrechtsche Courant* ons eenigszins uit den nood. Wil men echter *vóór* 1747 — of eigenlijk *vóór* het begin der 19e eeuw, want eerst toen kwam het adverteeren van kermisattracties in de *Utrechtsche Courant* pas goed in zwang — ten aanzien van bijzonderheden der Oud-*Utrechtsche* kermissen eenigermate kans op oogst hebben, dan dient men, voor zoover het de 17e en de eerste helft der 18e eeuw betreft, tot de meer verborgen geschiedbronnen te gaan, de particuliere dagboeken en correspondenties, zooals Aernout van Buchell in zijn diarium en notae quotidianae reeds eenige aardige bijzonderheden uit het einde der 16e en begin 17e eeuw wist mede te deelen over de kunstige instrumenten — een voorlooper van de gramfoon o.a. — en wonderlijke dieren, die hij op de *Utrechtsche* Magdalenenkermis dier dagen had kunnen bewonderen. Heel talrijk zijn die verborgen bronnen niet; van twee ooggetuige-verslagen, het eene uit 1734, het andere uit 1740, mogen enkele bijzonderheden nader worden belicht.

W. G. v. R.

DE OUDE GEVELSTEENEN DER PROVINCIE UTRECHT.

Naar aanleiding van het onlangs in het Maandblad van „Oud-Utrecht” opgenomen artikel van prof. dr. M. Minnaert over de oude gevelsteenen der provincie Utrecht (zie blz. 41—44, 53—55 en 70), kan ik U nog het volgende gevelsteentje opgeven, dat zich in een boerderij aan de Achtersloot alhier (no. 34) bevindt:

1633

Godt salt gee
ven, dat wij
moghen leeve.

De oude boerderij is afgebrand en in 1932 herbouwd. Na den brand werd het gevelsteentje ontdekt en is gelukkig herplaatst.
Ijsselstein. J. J. ABBINK SPAINK.

KLEINE MEDEDEELINGEN.

De Franciscanen in Utrecht. — Van het door wijlen dr. M. Schoengen ontworpen kloosterlexicon van Noord-Nederland, het *Monasticon Batavum*, dat door de letterkundige afdeling der Nederlandsche akademie van wetenschappen (*Verhandelingen*. N. R. dl. XLV) wordt uitgegeven, is het eerste, door dr. P. C. Boeren persklaar gemaakte deel verschenen. Het behandelt alle kloosters en stichtingen in Noord-Nederland, waar één der drie regels van St. Franciscus onderhouden werd, ook al stonden zij niet onder de rechtsmacht der Minderbroeders. Naast de besloten huizen werden ook de niet-besloten huizen, alsmede de residenties, terminarishuizen en staties opgenomen.

Het is een werk van groot belang, niet in de eerste plaats om de korte geschiedenis (tot 1813), doch vooral om de daarbij gevoegde aanwijzing van de geschreven en gedrukte bronnen, de literatuur en de afbeeldingen der vermelde instellingen. Voor zoover de provincie Utrecht betreft, bevat het gegevens over de vestiging der

Franciscanen te Amersfoort (6 instellingen), Bunschoten (1), Leusden (2), Rhenen (2) en Utrecht (15). E.

Jacob Claess. van Utrecht. — In het tweede stuk van zijn opstel over „nog meer nieuw werk van Jacob van Utrecht” in *Oud-Holland* (LVIII-1941, blz. 135—147) bespreekt de heer J. J. Mesquita de triptiek der kruis-afneming, die de universiteit te Göttingen in bruikleen heeft van de Gemäldegalerie te Berlijn. Ze werd in 1929 door Francis Beckett op aanneembare gronden aan Jacob van Utrecht toegeschreven en dient den heer M. als uitgangspunt bij de beschouwing van twee paneelen, in de musea te Keulen en te Schliessheim, die uit de Benedictijnsche abdij Gross-Sankt-Martin te Keulen afkomstig zijn.

Het drieluik draagt het jaartal 1513, waaruit opgemaakt kan worden, dat de schilder toen reeds Antwerpen verlaten had. In uitvoering sluit het in veel mindere mate bij het werk der Antwerpsche manieristen aan, dan in andere aan hem toegeschreven schilde-

rijen uit denzelfden tijd valt waar te nemen. Vermoedelijk was Jacob Claess. dus in staat in verschillenden trant te schilderen, al naar gelang zijne opdrachtheffers dat van hem verlangden.

De bedoelde paneelen zijn aan weerskanten beschilderd en vertoonen beide aan de ééne zijde een voorval uit het leven van St. Bernard, tijdens zijne prediking der kruistocht in Duitschland in 1146, aan de andere zijde de geboorte van Jezus (Schliessheim) en de aanbidding der koningen (Keulen). De schr. legt er den nadruk op, dat naast treffende overeenkomst in de werkwijze er toch ook verschil tusschen de kruisafneming der triptiek en de twee paneelen bestaat en meent daarom de laatste eenige jaren later te moeten dateeren.

De schilder heeft twee der koppen aan portretten van Jan van Eyck ontleend: een voorgestelde prelaat is een copie van het portret van den kanunnik Joris van der Paele op Van Eycks Madonna te Brugge; koning Casper vertoont een gefantaseerd keizerprofiel, dat veel op keizer Nero gelijkt. Op het paneel der aanbidding is het ook van andere stukken bekende Utrechtsche stadsgezicht — Dom- en Buurkerktoren — op den achtergrond weergegeven.

In een naschrift wijst de schr. nog op een onlangs voor den dag gekomen portretje, dat hij met Friedländer aan het penseel van Jacob van Claess. meent te mogen toeschrijven en op twee stukken, het één St. Hubertus, het ander keizer Karel V naast Hendrik VIII van Engeland voorstellende. Het laatste is vermoedelijk in 1520 geschilderd. E.

Jacobus Cresant. — In de laatst verschenen aflevering van „Oud-

Holland” (LVIII-1941, blz. 169—177) wijdde de heer J. Knoef een opstel aan den beeldhouwer Jacobus Cresant, die weliswaar niet in deze streken het levenslicht aanschouwde (hij werd te Abbeville omstreeks 1690 geboren), doch met het vaderlandsche kunstleven in de eerste helft der 17de eeuw in die mate verbonden was, dat zijn leven en werken ook hier bijzondere aandacht verdient.

Cresant's eerste werkzaamheid hier te lande blijkt uit een paar vazen op de havezathe Enghuizen onder Hummelo, die zijn naam en het jaartal 1711 dragen. In 1730 was hij te Utrecht gevestigd, waar het stadsbestuur hem de vervaardiging van „het justitiebeeld dat voor het stadhuis zal worden geplaatst” opdroeg, een beeld dat nu nog de rechtszaal van het paleis van justitie aan de Hamburgerstraat versiert.

De beeldhouwer moet in 1728 te Utrecht gekomen zijn, zooals op te maken valt uit een vroedschapsresolutie van den 27sten Februari 1736, nadat hij een verzoekschrift om het burgerrecht te verkrijgen had ingediend. Daaruit blijkt, dat hem, sinds acht jaren in Utrecht gevestigd zijnde, dit burgerrecht om niet verleend werd. De motiveering zal men wel mogen zoeken, meent de schr., in de hem in dat besluit gegeven kwalificatie van „voornaem constenaar”, terwijl men er verder gewaagt van zijn „zonderlinge kunst”, zijn „goed gedrag, handel en wandel”. En opnieuw geeft de stedelijke regeering van haar waardeering blijk, wanneer zij, bij resolutie van den 2den Juli d.a.v., hem zonder proef tot het gild toelaat, „vermits zijne groote kunst en kundigheid van beeldhouwer”.

Zeer waarschijnlijk hield Cresant's

komst te Utrecht verband met de versiering der tuinen van het vermaarde buiten Zijdebalen aan den Zeedijk langs de Vecht, dat sedert 1724 door den rijken zijdefabrikant en handelaar David van Mollem was aangelegd. Daar bepaalde zijn werkzaamheid zich niet tot de decoratieve sculptuur, die de versiering van gebouwen of tuinen vroeg, want nog van 1740 dateert een fraaie buste in gebakken aarde van zijn beschermer Van Mollem, die thans in het Centraal museum wordt bewaard, en van diens opdracht, om een borstbeeld van zijn huisvriend, den admiraal Hendrik Grave, te vervaardigen. Eveneens boetseerde hij in opdracht van Van Mollem de borstbeelden van vier Utrechtsche hoog-

leeraren, die in 1745 gereed kwamen en sindsdien de zalen der Universiteitsbibliotheek versieren. Onderwijl was hem van stadswegen in 1741 de uitvoering van twee „wapens in steen gehouwen met de tenanten en verdere ornamenten op de Hoge mey buyten de Tolsteegpoort” toevertrouwd.

Omstreeks dien tijd, toen ook Zijdebalen voltooid geweest moet zijn, is Cresant naar Amsterdam vertrokken, waar hij nog verscheiden jaren heeft gewerkt en waar nog enkele stukken van zijn hand worden bewaard. Hij is vóór 1766, vermoedelijk elders gestorven, want zijn overlijdensbericht is niet in de Amsterdamsche registers vermeld gevonden. E.

BOEKAANKONDIGING.

J. H. Adriani, *Het Stads-ambachtiskinderhuis te Utrecht*. Utrecht, [1941]. (X en 264 blzn. met afbn. en plattegrn.) 8°.

Sedert in het jaar 1890 wijlen Mr. C. G. C. van Hengst zijn „Aanteekeningen betreffende de Fundatie der Douairière Baronesse van Reede, Vrijvrouwe van Renswoude te Utrecht” het licht had doen zien, bleef het Stads-ambachtiskinderhuis hier ter stede steeds, doch tevergeefs, op zijn geschiedschrijver wachten. In deze leemte van onze kennis der stedelijke historie heeft thans dr. Adriani, de oud-secretaris van den Utrechtschen Armenraad, op gelukkige wijze door het samenstellen van het aan het hoofd dezes genoemde boekwerk voorzien.

Het lijkt op het eerste gezicht ietwat zonderling een gedachtenverband te leggen tusschen een, ingevolge eener

testamentaire beschikking van 1749 in de jaren na 1754 opgerichte, stichting van liefdadigheid van *particulieren* aard (de Fundatie van Renswoude) en een volgens een Vroedschapsbesluit van 16 Augustus 1674 in het volgend jaar tot stand gekomen *stedelijk* charitatief instituut (het Stads-ambachtiskinderhuis) en het beeld, zooals wij het heden ten dage hebben te zien, is dan inderdaad eenigszins verwarrend. Hoe toch is dit beeld? Een bijzonder persoon, bewogen door het lot van de in een openbare instelling verpleegde arme en verdienstelijke kinderen, stelt een groot kapitaal ter beschikking, teneinde deze ongelukkigen tot nuttiger leden der samenleving te doen opleiden, dan waartoe die openbare instelling in staat kon geacht worden. De beheerders dier erfeling richten dan ter bereiking van dit doel een bijna vorstelijk gebouw op naast dat van de heel wat bescheidener behuisde

oudere zuster. In den loop der tijden trekt dan echter, wanneer het beiden niet erg naar den vleeze gaat, de oudere bij de jongere zuster in, neemt dan aanstonds de helft van de ruime en geriefelijke behuizing dier laatste in gebruik, weet in nog later tijd, als verbeterde omstandigheden dit eischen maar ook toelaten, uit de openbare kas dit gedeelte der gemeenschappelijke woning aanmerkelijk te doen uitbreiden, en wordt ten slotte de eenige bewoonster van het groote pand, terwijl de jongere zuster, wier doelstelling intuschen zich in zoover heeft gewijzigd, dat zij al die ruimte niet meer noodig heeft, in haar eigen tehuis slechts een aantal administratieve en representatieve verrtekken blijft innemen. En dit alles is geschied in pais en vreë en in de overtuiging van partijen, dat zóó het door hen in het oog gevatte doel het best wordt gedend! De Regenten van de Fundatie van Renswoude en die van het Stads-ambachtskinderhuis immers zijn dezelfde personen, ook al voeren zij voor beide stichtingen een afzonderlijk geldelijk beheer.

Wie nu weten wil, hoe dit alles ontstaan is en zich verder heeft ontwikkeld, neme het thans reeds min of meer vergeten en wat het tijdsbestek, dat het omstpant, verouderde boekje van Mr. Van Hengst en bovenal het hier aangekondigde werk van Dr. Adriani, dat zich intuschen ook zonder kennismeming van het eerste verhelderend laat gebruiken, ter hand.

Reeds op zijn vroegst in het jaar 1620, mogelijk zelfs al eerder, had de Stad zich het lot aangetrokken van verweesde, halfverweesde, verlaten of ook anderszins verwaarloosde kinderen, die de Diaconieën en het Weeshuis niet konden of wilden verzorgen, meer echter uit overwegingen, voort-

spruitende uit de zorg voor de publieke kas en de openbare rust, dan gedreven door gevoelens van Christenplicht tegenover het misdeelde kind. In 1624 hooren wij voor het eerst in een Vroedschapsbesluit spreken van „gecommitteerden van de Ambachts-camere”, een commissie, die tot taak had contrôle uit te oefenen op die arme en onverzorgde zgn. „ambachtsjongens”, en later ook meisjes, en hen uit te besteden in gezinnen, die zich daartoe bereid verklaarden en geschikt leken te zijn. Aangaande deze rudimentaire en blijkens de resultaten niet zeer geslaagde poging tot openbare kinderverzorging heeft dr. Adriani in een inleidend hoofdstuk over „de Ambachtskamer” heel wat wetenswaardigs weten bijeen te brengen.

Het eigenlijk geschiedverhaal van het Ambachtskinderhuis vangt dan eerst aan met het jaar 1675, toen de Stedelijke regeering, nog zuchtende onder de last van de algemeene ellende en verarming, die de maanden van de Fransche bezetting (1672—1673) met zich hadden gebracht, den weg van de kostbare gezinsverpleging der „ambachtskinderen” verliet voor dien van de, naar men hoopte, goedkooper en doeltreffender verpleging in een gesticht, en tot verwezenlijking dezer bedoeling het gebouwencomplex van het voormalige Agnietenconvent, gelegen in de nabijheid van de Klaaskerk en het Dolhuis en tot dien tijd toe in gebruik bij het Kunstschilderscollege van Utrecht, aan de reeds vermelde gecommiteerden van de Ambachtskamer ten gebruike afstond. Oudere generaties van bewoners dezer stad zullen zich die gebouwen van het oude Agnietenbegijnhuis, waarvan eenige belangrijke resten thans nog voortbestaan in de lokaliteiten van het

Centraal Museum, zeer wel herinneren.

Aan de hand van de desbetreffende resoluties der Stedelijke vroedschap, van die van Regenten van het Ambachtskinderhuis en van de rekeningen dezer stichting beschrijft nu de heer Adriani de lotgevallen van het Huis, van zijn bestuurders en de verpleegden over het tijdvak 1675—1900, zijn stof verdeelend over drie hoofdstukken, die respectievelijk de perioden 1675—1795, 1795—1810 en 1810—1900 bestrijken. Het is hier de plaats niet den Schrijver in den loop van zijn verhaal, al ware het ook nog zoo schematisch, te volgen. Genoeg zij er op te wijzen, dat het eerste, ook het omvangrijkste, hoofdstuk tevens het belangwekkendste schijnt, al ware het alleen maar geschreven, om den mensch van onzen tijd te leeren inzien, hoe ondenkbaar ver de denkbeelden der 17de en 18de eeuwen aangaande werkelijke Christenplicht en de eischen van de zorg voor het misdeelde kind van de onze afstaan. Hoezeer ook dat deel der stedelijke jeugd, waarover het Ambachtskinderhuis zijn zorgen uitstrekke, voor een groot deel tot de meest verworpen elementen der maatschappij moge hebben behoord, het zal den lezer van dit gedeelte van het verhaal overduidelijk moeten voorkomen, dat op de wijze, waarop de Ambachtskinderen toen in het Huis behandeld werden, uit hen geen betere, in elk geval geen bruikbaarere, leden der samenleving konden worden gevormd.

Het tweede hoofdstuk leert, hoe in de jaren na de Bataafsche revolutie en in den eigenlijken Franschen tijd de maatschappelijke beroering dier dagen en de daaruit voortvloeiende algemeene verschuivingen er ook al niet toe hebben kunnen bijdragen, om

in den welstand van het Huis, die trouwens altijd wankel was geweest, en in den geest, die er heerschte, ook maar eenige verbetering aan te brengen.

Gelukkig kan evenwel het derde kapittel van het eigenlijke geschiedverhaal van het Huis gewag maken van een uiteindelijk bevestigen in de volgende eeuw van zijn materiele grondslagen en van een grondige herziening der beginselen, waarnaar een stichting als het Ambachtskinderhuis moet en ook kan geleid worden.

Inmiddels had de bekende en hierboven reeds terloops genoemde erf-lating van de in 1754 te Utrecht overleden Vrouwe Maria Duyst van Voorhout, douairière van Frederik Adriaen Baron van Reede, Vrijheer van Renswoude, het Utrechtsch Ambachtskinderhuis erfgenaam gemaakt van een derde deel van haar aanzienlijk vermogen, zooals de twee andere derde parten toevielen aan de weeshuizen te 's-Gravenhage en te Delft. De bedoeling dezer legaten was voor alle de drie gevallen, dat daaruit voor de toekomst zoude bekostigd worden een degelijke opleiding in wat genoemd werden „de libere consten”, wij zouden zeggen de technische vakken als wiskunde, schilderen en teekenen, beeldhouwen, burger- en waterbouwkunde enz. enz., van enkele mannelijke verpleegden in de drie aangewezen instellingen, die tot de verstandigsten, schrandersten en bekwaamsten onder hun lotgenooten zouden gevonden worden te behooren. Boven is eveneens reeds aangeroerd, hoe voor Utrecht toen het gevolg is geweest de oprichting *naast* het Ambachtskinderhuis van het grandiose gebouw aan de Agnietenstraat tegenover de Lange Nieuwstraat, dat wij als de Fundatie van

Renswoude kennen en waarin voortaan de in het oog gevatte knapen uit het Kinderhuis, de zgn. „élèves”, werden gehuisvest, verzorgd en opgeleid; eveneens werd er reeds op gezinspeeld, dat in later tijd — het was in 1829 — toen het getal dier „élèves” klein was, veel te klein voor het pompeuze gebouw, en ook dat der verpleegden in het Ambachtskinderhuis sterk was geslonken, dit laatste in den westelijken vleugel der Fundatie introk, daar sedert dien gebleven is en hoe in onzen tijd — in 1919 — de Gemeente aan dat deel van het gebouw een aanmerkelijke uitbreiding gaf, waardoor de mogelijkheden van deze stedelijke instelling van liefdadigheid op het gebied der kinderverzorging zoowel in ideeëlen als in materiëlen zin werden verbeterd en vergroot.

Aan deze eigenaardige verhouding, gegroeid tusschen het Ambachtskinderhuis en de Fundatie, wijdt de Schrijver uiteraard een afzonderlijk hoofdstuk, terwijl ook elders in zijn boek die verhouding meermalen ter sprake komt en overigens meestal te dezer zake naar het boek van Mr. Van Hengst kon verwezen worden.

Het werk van dr. Adriani, dat wij als een welkome aanwinst van de bronnen onzer kennis van het charitatieve Utrecht in vroeger eeuwen moeten begroeten en dat aan de toewijding en speurzin van den Schrijver alle eer aandoet, besluit dan met eenige bijlagen: rekeningen van de Ambachtskamer en van het Ambachtskinderhuis uit verschillende perioden van hun bestaan, alsmede topografische en situatie-teekeningen van het Agnietenconvent en van het gebouw der Fundatie. Maar overigens is het boekwerk ook in en vóór den tekst rijkelijk en belangwekkend verlicht. In het bijzonder zullen wel de aandacht trekken de reproducties naar de weinig naar buiten bekende twee kapitale Regentenstukken, die in een der onlangs fraai gerestaureerde zalen van de Fundatie worden bewaard en die, naar ik meen, de eenige in Utrecht bewaarde schilderijen zijn van dien aard uit de 17de en 18de eeuwen. Het zijn de resp. door Joh. van der Meer en J. M. Quinkhard geschilderde portretgroepen van Regenten van het Ambachtskinderhuis uit de jaren 1679 (of 1680) en 1731. W. A. F. B.